

Arrest

nr. 105 260 van 19 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. STRAETMANS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiekse origine te zijn. U bent afkomstig uit het district Syrkh Rod van de provincie Nangarhar. Zo'n vier jaar geleden werd uw vader, die als chauffeur voor een buitenlandse organisatie werkte, ontvoerd en vermoord door de Taliban. In december 2011 werd ook uw moeder, die voor het ministerie van onderwijs in Jalalabad werkte, bedreigd door de Taliban. Drie dagen later viel de Taliban uw huis binnen, op zoek naar uw moeder. Uw moeder wist zich te verstoppen, maar u werd geslagen door de Taliban. Hierop besloten u en uw moeder dat u moest vluchten. Zo'n twee dagen later, op 15 december 2011, verliet u Afghanistan. U kwam in België aan op 15 maart 2012. 's Anderendaags vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: taskara; schoolattest; puntenbriefjes vijfde en zesde graad; diploma van uw moeder; diverse certificaten van uw moeder; twee brieven opgesteld door de werkgever van uw moeder; diverse foto's; envelop.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 5 april 2012 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2° ; 6 § 2, 1° ; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u ouder dan 18 jaar bent, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De taskara die u aanbracht naar aanleiding van het gehoor voor de Commissaris-generaal is niet van aard om deze conclusie te wijzigen aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.”

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door de Taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U slaagde er in het kader van uw asielverzoek immers niet in uw vluchtmotieven aan te tonen op basis van overtuigingsstukken, noch op basis van coherente en aannemelijke verklaringen.

Wat betreft de activiteiten van uw vader blijkt u geen enkel stavingsstuk voor te leggen. Dit terwijl u naar aanleiding van uw asielverzoek wel degelijk in staat was om andere documenten met betrekking tot uw leven in Afghanistan voor te leggen, zoals verschillende certificaten inzake de scholing van u en uw moeder. In dit licht kan men redelijkerwijze ook verwachten dat u ook over de kern van uw beweringen over uw vluchtmotieven documenten zou kunnen voorleggen. Ook uw verklaringen over het beroep van uw vader overtuigen niet. Zo blijkt u behalve de naam bijzonder weinig te weten over de organisatie waarvoor uw vader werkte. U weet niet waar de organisatie voor staat of wat haar activiteiten waren (CGVS, p. 5). Aangezien uw vader ongeveer twee jaar voor deze organisatie werkte, mag verondersteld worden dat u hierover meer kunt vertellen (CGVS, p. 5). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweringen inzake de activiteiten van uw vader.

Niet alleen legt u geen overtuigende verklaringen af inzake de beroepsactiviteiten van uw vader, uw beweringen omtrent diens dood zijn al evenmin concreet en coherent. Het is immers onwaarschijnlijk dat u een dergelijke tragische gebeurtenis als de ontvoering van en moord op uw vader niet concreet kan situeren in de tijd. Zo weet u van de ontvoering, van de moord, noch van het moment waarop zijn lichaam gevonden is, de specifieke datum. U weet enkel dat de gebeurtenissen in verband met uw vader zich vier jaar geleden afspeelden. Gevraagd naar het seizoen waarin dit alles gebeurde, moet u het antwoord schuldig blijven. De enige aanwijzing die u kon geven over het tijdstip waarop dit alles plaatsvond was uw verwijzing naar het feit dat het warm (CGVS, p.3). Nog in verband met de situering in de tijd blijkt u niet te weten hoe lang uw vader door de Taliban werd vastgehouden alvorens zijn lichaam werd gevonden (CGVS, p.3 en 4). Aangezien u zelf aangeeft zes jaar naar school te zijn geweest (CGVS, p.7) kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u over een redelijk ontwikkeld tijdsbesef beschikt en kan aangeven hoe lang uw vader afwezig was. Temeer daar u die hele tijd zelf naar hem op zoek zou zijn geweest (CGVS, p.4).

Naast de vaststelling dat u de activiteiten van uw vader, noch zijn overlijden aannemelijk maakt, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen in verband met de activiteiten en problemen van uw moeder. Ook de activiteiten van uw moeder voor het ministerie van onderwijs toont u, ondanks de grote hoeveelheid documenten die u in verband met uw moeder aanbrengt, immers niet aan. In het certificaat van de Swedish Committee for Afghanistan (stuk 1), haar diploma (stuk 4), het certificaat voor de Diarrhea Management Training Course (stuk 5), het certificaat van de SAB (stuk 6), het certificaat van AHRO (stuk 8), het certificaat van CARE Afghanistan (stuk 10), het certificaat van SCA betreffende JPO-HIV/aids programma (stuk 11), certificaat UNICEF (stuk 15) en de door u neergelegde foto's wordt immers nergens melding gemaakt van het werk van B. S. bij het ministerie van onderwijs. Betreffende het diploma van B. S. , uw moeder, (stuk 4) moet daaraan worden toegevoegd dat het om een kopie gaat, waardoor er slechts een relatieve bewijswaarde aan kan worden toegekend. In verband met de certificaten uitgaande van het ministerie van onderwijs (stukken 7, 9,12,13 en 14)

moet worden opgemerkt dat uit deze documenten enkel blijkt dat B. S. heeft deelgenomen aan diverse opleidingen en seminaries, niet dat zij door dit ministerie werd tewerkgesteld. Wat betreft de twee brieven uitgaande van het departement onderwijs dient te worden opgemerkt dat het om kopieën gaat, waarvan de bewijswaarde beperkt is. Bovendien blijken de brieven niet aan uw moeder, maar aan het directoraat onderwijssupervisie te zijn gericht, waardoor het vreemd is dat uw moeder in het bezit van deze brieven zou zijn. Ook is het vreemd dat voor deze officiële correspondentie geen gestandaardiseerd briefpapier werd gebruikt en het een louter handgeschreven brief betreft. Inzake al de hierboven vermelde documenten kan bovendien worden herhaald dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Uit de door u neergelegde foto's kan evenmin worden afgeleid dat uw moeder werkzaam was voor het departement onderwijs.

Niet alleen blijkt u niet in staat bewijsstukken voor te leggen met betrekking tot het werk van uw moeder. U slaagt er ook niet in haar activiteiten aannemelijk te maken op basis van coherente en plausibele verklaringen. Zo komt u bij de vraag naar haar specifieke functie niet verder dan te stellen dat zij een supervisor was die de lijst van de resultaten tijdens de examens controleerde en tekende (CGVS, p. 6). Ook antwoordt u zeer vaag op de vraag wanneer uw moeder met dit werk begonnen is. U zou nog een kind zijn geweest toen zij begon met werken. Aangezien uw moeder volgens uw verklaringen dus al jarenlang dit werk deed, mag verwacht worden dat u er meer informatie kan over geven. Daarnaast is het ook zeer vreemd dat u niet weet of uw moeder op heden nog werkzaam is voor het departement van onderwijs (CGVS, p. 7), hoewel u na uw vertrek uit Afghanistan wel nog contact hebt gehad met uw neef (CGVS, p. 6).

Ook over de vervolgingsfeiten waarvan u in Afghanistan persoonlijk het slachtoffer zou zijn geweest legde u vage en onaannemelijke verklaringen af. U blijkt wat dit betreft niet te weten wanneer precies de Taliban uw huis is binnengevallen en u in elkaar hebben geslagen (CGVS, p. 8). Aangezien dit een aanval was waarvan uzelf het slachtoffer werd en die rechtstreeks tot uw vlucht leidde, mag worden aangenomen dat u weet wanneer deze gebeurtenis precies plaats vond. Des te onwaarschijnlijker is dat u ook hier zegt dat het weer warm was, terwijl uit uw overige verklaringen blijkt dat dit enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan in december plaats vond, wanneer het winter is in Nangarhar. De datum van uw vertrek uit Afghanistan kan u dan weer wel vlot benoemen als 24 gaus, waardoor het nog onwaarschijnlijker wordt dat u zich de datum van een incident een paar dagen eerder, niet herinnert. Wat betreft deze aanval legt u nog meer ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kan er weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw moeder vier talibs die naar haar op zoek waren, wist te verschalken door zich onder lakens te verstoppen (CGVS, p. 7 en 16). Zeker wanneer u stelt dat uw huis maar twee kamers groot is, is het ongeloofwaardig dat vier talibanstrijders er niet in slagen een volwassen vrouw onder een paar lakens te vinden. Daarnaast is ook uw verslag over de afloop van het bezoek van de Taliban aan uw huis ongeloofwaardig. Zo stelt u dat de Taliban bang was om bij u thuis gezien te worden en dat ze daarom vluchtten van zodra de burenen begonnen te roepen (CGVS, p. 17). Dit is des te vreemder aangezien u zelf aanhaalt dat de burenen het werk van uw moeder ook laakten en dat u zelf ook problemen met hen had omdat u door hen werd verdacht van samenwerking met de Amerikanen (CGVS, p. 12). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat, hoewel u dus stelt problemen te hebben met de dorpelingen omwille van het werk van uw moeder voor de overheid, u beweert dat uw vader, die voor een buitenlandse organisatie werkte, een goede reputatie had in het dorp en dat deze dorpelingen geld aan uw moeder leenden dat nota bene volgens u gebruikt werd om uw reis naar België te bekostigen (CGVS, p. 17).

Ten slotte is het ook ongeloofwaardig dat u na het telefoontje met uw neef na uw interview bij DVZ dd. 26.04.2012, in verband met de documenten die u wilde dat hij naar u opstuurde en waarin u vernam dat uw moeder, broers en zus verdwenen waren, geen contact meer hebt gehad met uw neef of andere familieleden in Afghanistan. Aangezien u sinds uw vertrek uit Afghanistan niets meer vernomen hebt van uw moeder, broers en zus kan worden aangenomen dat u na dit telefoontje opnieuw contact zou opnemen met uw familie, om u van de situatie van uw gezin te vergewissen.

Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Ook van een jong persoon kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij gedetailleerde en coherente verklaringen aflegt met betrekking tot de feiten die hem ertoe hebben aangezet om zijn land van herkomst te verlaten. Wat betreft u leeftijd moet overigens worden aangestipt dat ook uw verklaringen daarover weinig steek houden. Zo stelt u aan het begin van uw gehoor bij CGVS dat u geboren bent in 1376, of tussen 21 maart 1997 en 20 maart 1998 volgens de Gregoriaanse kalender (CGVS, p. 3). Bij DVZ verklaarde u evenwel in 1996 geboren te zijn (vragenlijst DVZ, p. 3). Op het schoolattest dat u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag staat dan weer dat u in 1374 geboren bent, of tussen 21 maart 1995 en 20 maart 1996 volgens de Gregoriaanse kalender. De incoherenties in uw verklaringen omtrent uw leeftijd worden nog duidelijker wanneer u deze worden gekoppeld aan uw verklaringen over uw schoolcarrière. Zo stelt u dat uw vader vier jaar geleden, in 2008 (1386-1387 volgens de Jalaali-kalender), werd ontvoerd en vermoord en dat u op dat

moment elf jaar oud was en bezig was aan uw eerste schooljaar (CGVS, p. 4). Deze verklaring congrueert echter niet met de verklaring dat u in totaal zes jaar school liep en u dus minstens twee jaar eerder naar school moet zijn beginnen gaan (CGVS, p. 7). Hiermee geconfronteerd stelde u dat u met school begon toen u 10 jaar oud was en tot uw vertrek uit Afghanistan school liep (CGVS, p.8). Wanneer u er op werd gewezen dat deze verklaring inging tegen uw eerdere bewering stelde u vreemd genoeg dat het schooljaar in Jalalabad in twee verschillende fiscale jaren valt (CGVS, p.8). U stelde later tijdens het gehoor echter dat een schooljaar in Jalalabad van 15 sambollah (5 september) tot het einde van jauza (20 juni) loopt (CGVS, p.9). Er kan dan ook niet worden ingezien hoe het feit dat een schooljaar is verdeeld over twee fiscale jaren, zou verklaren hoe u zes jaar school zou hebben gelopen in een periode van vier jaar. Nog betreffende uw schoolcarrière kan een tegenstrijdigheid worden opgemerkt tussen uw beweringen en het door u voorgelegde schoolattest waarin staat vermeld dat u uw eerste graad in de jaren 1384 en 1385 (tussen maart 2005 en maart 2007) afwerkte (CGVS, p.10).

Tot slot blijkt uit het leeftijdsonderzoek dat door de Belgische overheid werd bevolen, dat uw verklaringen omtrent uw leeftijd ongeloofwaardig zijn aangezien eruit blijkt dat u op 22.03.2012 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Wat betreft de documenten die door u werden voorgelegd betreffende uw eigen persoon (uw taskara (2); schoolattest (3) en puntenbriefjes (16) en (17)) moet nogmaals gesteld worden dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker

Concluderend moet er worden gesteld dat u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Hoewel uit de analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, blijkt anderzijds evenzeer dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afgaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afgaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. Hieruit kan worden geconcludeerd dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet is.

Inzake uw persoonlijke omstandigheden dient te worden opgemerkt dat u aangeeft school te hebben gelopen in Jalalabad en uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u de stad in die mate kent dat u er vlot de weg in kunt beschrijven (CGVS, p. 14). Bovendien bent u geletterd en bent u zowel het Dari als het Pasjtoe machtig zodat er kan worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Jalalabad, een menswaardig bestaan uit te bouwen. Gevraagd naar de mogelijkheid om u in Jalalabad te gaan vestigen vermeldt u economische moeilijkheden (CGVS, p. 17). Dit element kan gezien uw hierboven geschetst profiel niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3, 48/4 van de Vreemdelingenwet, in samenlezing met het beginsel van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift leidt de Raad af dat verzoeker tevens artikel 3 van het EVRM geschonden acht.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een geïnventariseerde bundel met 14 stukken. Deze stukken betreffen, buiten een kopie van de gehoorverslagen van verzoeker (stukken 4 en 5) ook enkele artikelen over de algemene situatie (stukken 6, 12 en 13), een kaart van Nangarhar (stuk 14), twee dreigbrieven van de taliban (stukken 10 en 11), de arbeidsovereenkomst van verzoekers vader bij de organisatie BRAC, uittreksel uit het strafregister van verzoekers vader (stuk 8) en een verklaring over de tewerkstelling van verzoekers moeder (stuk 9). Verzoeker verstuurt bij brief van 28 maart 2013 de vertaling van enkele stukken en op 31 mei 2013 de originelen van enkele van de bijgevoegde stukken.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Verzoekers asielaanvraag berust op problemen die hij ondervonden heeft vanwege talibanmilitanten in zijn regio van herkomst, het district Syrkh Rod in de provincie Nangarhar, Afghanistan. Verzoeker zou in de negatieve aandacht van de taliban gekomen zijn ten gevolge van de werkzaamheden van zijn beide ouders. Verzoekers vader zou als chauffeur gewerkt hebben voor een internationale organisatie, terwijl verzoekers moeder werkzaam zou zijn bij het Afgaans ministerie van onderwijs.

In het door verzoeker naar voor gebrachte feitenrelaas kan vooreerst worden vastgesteld dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat de beweerde vrees van verzoeker het lokale niveau zou overstijgen.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Naar analogie met verzoekers problemen oordeelde ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat indien enerzijds volgens UNHCR overheidsmedewerkers of medewerkers in dienst van de internationale gemeenschap een risicogroep vormen omwille van de hun toegeschreven politieke overtuiging er anderzijds geen aanwijzingen zijn dat de taliban personen behorende tot deze groep maar met een laag profiel zouden vervolgen in Kabul of in gebieden die niet onder hun controle vallen. Deze personen behoren immers niet langer tot de prioriteiten van de taliban die hun aandacht enkel richten op overheidsmedewerkers met een hoogstaand profiel. Nog volgens het Hof zijn er evenmin aanwijzingen dat zij die hun job voor de internationale gemeenschap opgeven, nog verder in de negatieve aandacht van de taliban zouden vallen. Het Hof verwijst hiervoor naar de richtlijnen van UNHCR van december 2010 die in tegenstelling tot de richtlijnen van juli 2009 in dit opzicht heel wat genuanceerder zijn (EHRM, *H en B. tegen het Verenigd Koninkrijk*, 9 april, 2013, § § 97, 98 en 99). Het oordeel van het Hof strookt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de operationele capaciteit van de taliban zich in Kabul beperkt tot sporadische gerichte aanvallen tegen *“hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar westerlingen verblijven”* (SRB Afghanistan, 11 juli 2012, regionale analyse p 8-9 (Kabul)). Wat Jalalabad betreft stelt de informatie toegevoegd aan het administratief dossier vast dat de weinige acties van de taliban in deze stad gericht zijn tegen *“hoge profielen aan de zijde van de regering of binnen de ANSF, of waarvan verondersteld wordt dat ze bij de regering of de internationale troepen aanleunen”* (SRB veiligheidssituatie Jalalabad, 23 oktober 2012, p. 9).

Voormelde zaak had betrekking op personen die persoonlijk voor internationale organisaties hadden gewerkt, waardoor het oordeel van het Hof *a fortiori* geldt voor verzoeker, die nooit persoonlijk werkzaam is geweest voor internationale organisaties, noch voor de Afghaanse overheid, doch louter gevisieerd werd omwille van de werkzaamheden van zijn ouders. Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, bevinden er zich in de aangereikte feiten geen elementen die erop wijzen dat het beweerd profiel van verzoeker dat van een 'medewerker met een laag profiel' zou overschrijden. Hierdoor is het ongeloofwaardig dat de taliban verzoeker, louter omwille van zijn familieband met personen die op laag niveau werkzaam waren voor een internationale organisatie en voor de Afghaanse overheid, actief zouden opsporen en vervolgen in gebieden buiten hun controle, zoals in de provinciehoofdstad Jalalabad. Het oordeel van het Hof strookt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt dat Jalalabad actueel niet onder de controle staat van de taliban en dat de operationele capaciteit van deze groepering zich aldaar beperkt tot zeldzame acties gericht tegen *“hoge profielen aan de zijde van de regering of binnen de ANSF, of waarvan verondersteld wordt dat ze bij de regering of de internationale troepen aanleunen”* (SRB veiligheidssituatie Jalalabad, 23 oktober 2012, p. 9).

Evenmin de door verzoeker bijgevoegde stukken vermogen aan te tonen dat verzoeker, louter omwille van zijn familieband met 'medewerkers met een laag profiel', vervolging riskeert in gebieden buiten de controle van de taliban. De informatie in stuk 6 toont geenszins aan dat de taliban personen met het profiel van verzoeker actief zouden gaan vervolgen in Jalalabad. De overige documenten in verband met het asielrelaas (stukken 7-11) pogen slechts de geloofwaardigheid van het relaas te staven, doch bevatten evenmin objectieve aanwijzingen dat de beweerd vrees voor vervolging van verzoeker zich zou kunnen uitstrekken tot in Jalalabad.

Er worden verder in het administratief dossier, noch in het verzoekschrift en de daarbij gevoegde documenten, objectieve argumenten aangereikt waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker in Jalalabad onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt onomstotelijk dat verzoeker, in tegenstelling tot zijn beweringen, actueel meerderjarig is. Gevraagd naar de mogelijkheid van hervestiging in Jalalabad formuleerde verzoeker slechts economische bezwaren (CGVS, p. 17), hetgeen niet van aard is om een hervestiging aldaar onredelijk te beschouwen in de zin van voormeld artikel.

Gelet op de door verzoeker aangehaalde feiten, de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, en de bij het administratief dossier gevoegde landeninformatie, stelt de Raad vast dat er voor verzoeker in elk geval een veilig intern beschermingsalternatief voor handen is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet in de provinciehoofdstad Jalalabad. Daargelaten de geloofwaardigheid van het asielrelaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om dit asielrelaas te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet. Het verzoekschrift bevat geen objectieve argumenten die vermogen afbreuk te doen aan deze conclusie.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen en bijgevoegde stukken betreffende de geloofwaardigheid van het asielaanvraag niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij in geval van gedwongen terugkeer naar Afghanistan zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 EVRM. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Sub 2.2.2. werd vastgesteld dat er voor verzoekers beweerde problemen met de taliban in elk geval een redelijk intern vestigingsalternatief voorhanden is in Jalalabad. Ingevolge artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg evenmin voldaan aan een wezenlijke vereiste om het asielaanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet meent verzoeker in zijn verzoekschrift dat het risico diende te worden onderzocht ten aanzien van een terugkeer naar zijn regio van herkomst Syrkh Rod. Echter dient, in toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, ook hier verwezen te worden naar het vestigingsalternatief in Jalalabad.

Verzoeker poogt aan te tonen dat uit de informatie en de beleidslijn van verweerder zelf blijkt dat de situatie in de hele provincie Nangarhar thans onveilig is, hetgeen hij wenst te staven met een kaart van Nangarhar en de beleidslijn van het Commissariaat-generaal inzake asielzoekers uit Afghanistan van 11 oktober 2011 (stukken 12 en 14). Wat betreft de situatie in Jalalabad zelf, stelt verzoeker dat een eventuele vaststelling dat het geweld hoofdzakelijk militairen viseert, niets af doet van het feit dat de situatie in het algemeen onveilig is. Ondanks de pogingen van verweerder om de situatie te minimaliseren kan er volgens verzoeker bezwaarlijk worden ontkend dat zowel de bomaanslagen als de aanvallen van de opstandelingen vaak vele burgerslachtoffers maken. Verzoeker citeert daartoe enkele passages uit de informatie van de commissaris-generaal. Verzoeker leidt uit deze passages af dat de doelen weliswaar gericht zijn, maar zich wel bevinden in de publieke ruimte, waardoor het geenszins doelwitten betreft waar zich uitsluitend militairen ophouden.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat in dit artikel een situatie van willekeurig oorlogsgeweld wordt verondersteld waarbij het geweld van een dermate grote intensiteit is dat terugkerende asielzoekers, louter omwille van hun aanwezigheid, een reëel risico lopen op ernstige schade. In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op een richtlijn van het UNHCR. Uit die richtlijn blijkt onder meer dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Deze

analyse strookt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit die informatie blijkt dat, voor wat Jalalabad betreft, het geweld slechts de vorm aan neemt van sporadische gerichte aanvallen tegen *high level targets*, doch niet oploopt tot het willekeurige geweld dat door artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet wordt beoogd. De door verzoeker geciteerde passages bevestigen slechts de analyse die gehanteerd wordt door de commissaris-generaal, en vermogen derhalve geen afbreuk te doen aan de deugdelijke conclusie dat er zich actueel in Jalalabad geen situatie voordoet van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van voormeld artikel. Het door verzoeker ter terechtzitting neergelegd stuk betreft een rapport met betrekking tot de situatie van het jaar 2009 kan als dusdanig geen afbreuk doen aan de veel recentere informatie aanwezig in het administratief dossier.

Deze vaststellingen volstaan om de het in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de subsidiaire beschermingsstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER